

Příběh kamenné hlavy č. 1 – Mysterixovo utrpení

Petr Ondroušek

To ráno se Mysterix nezbudil právě nejlépe. Včerejší vyzvání boha Taranise se protáhlo a jak bylo zvykem, končilo rozsáhlým pitím kvašených nápojů. Popravdě by se podobné zábavě rád vyhnul, ale jako pomocník a učedník Druida neměl na výběr. Zdálo by se, že někdo tak vznešeného jména a adept na prestižní a také výnosnou funkci bude středem pozornosti. Tak tomu také bylo, nicméně obvykle s přibývajícím alkoholem nízké kvality (otroci došli vzhledem k nízké efektivitě válečníků a už dávno nebylo za co měnit víno) se tato pozornost zvrhávala směrem ne úplně Mysterixovi po chuti. To bylo tak...

Jeho zatím krátká životní pouť jako by odrážela nestálou povahu jeho národa - byla plná rozporů. Slibný začátek (otec, po němž podědil většinu jména, byl tři volební období náčelníkem) se dále dobře nevyvíjel. Choť a matku svých potomků si tatík vybral z ne zrovna vzdáleného příbuzenstva a plod sourozenecké lásky nebudil dojem, že z něj vyroste druhý Apolón. Předtucha se vyplnila a malý Mysterix se místo hrdým a uznávaným synem náčelníka stával spíše otloukánek a zdrojem zábavy svých vrstevníků. Jeho otec vsadil vše na poslední kartu a na smrtelné posteli, kam ho umístil ne zcela šťastný nápad tahat se o med s medvědem (byli to sršni, ale to se nesmělo říkat), zapřísahal Druida, aby jeho potomka vzal do učení a zajistil tak synovu prestiž na poli náboženském. Druida skon oblíbeného náčelníka a situla řeckých mincí dojaly a tak se malý Mysterix stal Druidovým pomocníkem.

Ovšem o prestiž šlo jen v teoretické rovině. Kradmé úsměšky a ouchcapky celého kmene se obvykle při větších oslavách k ránu vydraly na povrch. Tak tomu bylo i při včerejší slavnosti. Slavnost byla krásná – mnohé dary, prosby bohu Taranisovi, efektní obětní oheň se v čtyřech rozích příkopem obehnané svatyně působivě odrážel...vznešená atmosféra. Mysterix poslušně nesl za Druidem misku s vonnými bylinami seč na svých krátkých křivých nožkách stačil. Leč neblahá, sice na půl úst avšak do naprostého ticha pronesená poznámka od skupinky dívek učinila krásnu přítrž: „Pomalů, ať se zase neztrapníš!“, zaznělo z krásných úst a připomnělo všem okolo nedávnou nehodu, kdy dívky při koupání objevily Mysterixe v rákosí. Jakoby zase cítil všechny ty kopřivy a oplzlé posměšky, jimiž ho počastovaly. Veškerá vznešenost obřadu byla pryč a Druid znovu litoval, že tenkrát u toho smrtelného lože asistoval. Situaci jako už pokaždé zachránil sud Druidovy obřadní medoviny, s čímž ostatně část kmene operovala dopředu. A tak se Taranis hlasitě chválil až dlouho do noci...

Mysterix uťal nepříjemnou vzpomínku a hnán bolestí hlavy, kterou si přivodil ochutnáním z každého pohárku, který byl nucen nalít, se vydal ke třpytivému oku studánky, vyvěrající v rohu svatyně a svým umístěním skýtající jediný nezávadný zdroj pitné vody v okolí po bujné pitce. Naklonil se nad hladinu a než stačil nabrat pramenitou vodu, spatřil odraz svojí tváře a zhroutil se – někdo mu ve spánku na jeho rozštěpený horní ret přimaloval naprosto směšný knír a koutky očí! Podíval se ze strany a – ó hrůzo! – kdosi mu vyholil celý zátylek! Navíc má na krku nákrčník – ženský šperk! Věděl moc dobře, kdo to udělal – Sapropelix! Syn vznešeného Tvůrce černých náramků, který jediný má přístup k nesmyvatelnému černému prášku. A nákrčník patří Nymfomanis, tajné a nedostupné Mysterixově lásce, kterou tak rád pozoroval při koupání. Ta potupa!!! Jako blesk ho zasáhla vzpomínka na její výrok: „To dřív dostaneš můj nákrčník než mě!“

Ach bohové... Žízeň Mysterixe úplně přešla, s hlavou v dlaních vstal a běžel, chtěl pryč z toho místa. Ale brána byla zavřená zvenčí, jak bylo zvykem po pár opileckých pádech do příkopu. A tak Mysterix vyběhl na val a z Druidova opřeného žebříku na sběr jmelí se vyklonil daleko nad palisádu. Proud nadávek a kletby řinoucí se z jeho úst vyplašily ptactvo z celého posvátného okrsku. Vykřičel celé svoje neštěstí, a když kletby došly, puzen čerstvou směnou kovářičků, rozechvívajících pilnou prací interiér jeho ploché lebky, nešťastně zvolal: „Ach, moje hlava! Jako by byla z kamene! Snad mi praskne!“

Toho rána se v dobré náladě neprobudil ani Taranis. Nejenže musel, jak bylo dobrým zvykem, přijmout všechny obětiny. Ještě mu po tučném volu naservírovali porci nesezletého spáleného obilí a každý z těch pitomých opilců mu odlil z každého pohárku medoviny. To bylo dost i na boha. Navíc ho, když konečně přestali hulákat a on usnul, vzbudí ubrečený kvíkot nějakého usmrkance! „A dost, to já tak nenechám! Cože? Kamenná puklá hlava? Dobrý nápad, staniž se!“, zahřímá vztekle Taranis.

Bezhlavé Mysterixovo tělo pochovali se vši úctou na vzdáleném pohřebišti, každý se styděl, ale nakonec si to nábožensky vysvětlili, a život šel dál. Jen jeho hlavu nikdy nehledali. Jednak podle nich patřila Taranisovi a jednak se jim v blátivém příkopu hledat nechtělo. Sapropelex již otcovu živnost nepřevzal, oženil se s Nymfomanis a na práci mu nezbýval čas. Černé náramky se přestaly nosit a také svatyně osiřela. Celý kmen žil v prosperitě a štěstí až do konce věků...skoro celých 300 let.